

Franturi de poveste

Visamcuprins de linistea vocii tale si de privirile tale in noapte. Uitasem fiecare cuvânt, pastrandu - i insa neinteles sensul. In tacerea noptii, cuprins de perena nevoie de tine, am deschis ochii, respirand parfumul corpului tau.

Tu, mereu pura, mereu inocenta, copila si femeie deopotriva, inger si zambet uman. Tu, pielea fina a dorintelor, soapta viselor si tipatul fiecarui gând. Tu, nelinistea privirilor mele, adormita in bratele mele.

Am ramas nemiscat, sa te privesc, exact ca in visele mele: erai perfecta, zambetul, mainile tale ghemuindu - se in racoarea diminetii Zambet dupa zambet, am pastrat in privirile tale albastre, fara ca tu sa stii, magia fiintei tale adormite. Era siguranta de care aveam nevoie, linistea mea. M - am ridicat sarutandu - ti fruntea, umerii goi si parul, mirosindu - ti corpul in aerul camerei. Timpul se oprise

Incet, fara zgomot, am deschis fereastra incercand sa iti simt placerea pentru mare. Simteam briza, priveam stele mii si mii, peste albastrul marii, in cerul noptii;

priveam luna, ascultam linistea valurilor din departare, zgomotul celor ce inca dansau fara melodii, fara sens; priveam, simteam, aveam totul, si totusi nimic nu se apropia cu frumusetea comorii din camera

Mirosul tau, dincolo de biza marii si orice adiere, vocea ta - mai linistitoare ca sunetul marii, ochii tai, mai frumosi ca orice stea, de pe oricare cer, formele tale, mai suave ca luna, stelele, o lume plina de mister. Toate in aceeaasi camera, același zambet.

Mi - am intors egoist pasii catre zambetul adormit, ghemuit asezat in genunchi, cu mainile pe corpul tau, ti - am soptit plin, plin de pretuire, cuvinte, stiind ca nu le intelegi, ca nu le auzi in visul ce te facea uneori sa tresari.

Nu conta. Nicicand nu o sa conteze doar siguranta ta, doar fericirea si zambetul tau.

-By FW Editor-